

COLUMN MARCEL OSTEROP

Net als zijn Vlaamse collega Pepijn Lievens resideert Marcel Osterop, een jonge Nederlandse auteur, op TAZ. Op zoek naar inspiratie voor misschien wel een toneelstuk. En de juiste koffie helpt daarbij.

“Een schrijver heeft een thuis nodig om te kunnen schrijven. Een schrijver heeft dus eigenlijk niet veel nodig om te kunnen schrijven. Tenzij hij niet thuis is. Dan heeft een schrijver ineens heel veel nodig om te kunnen schrijven. Een hoge kamer. Het juiste licht. Veel mensen in de buurt als er te weinig zijn, weinig mensen als er teveel... Een schrijver ver van huis moet plots op zoek gaan naar al die afzonderlijke ingrediënten die bij hem thuis gewoon gebundeld zijn in het totaalconcept ‘thuis’. Een totaalconcept dat heel logisch oogt, burgerlijk ook, totdat de bundel die dat totaalconcept vormt uiteen gereten wordt en zo het ene na het andere idiote detail komt bloot te liggen.

“Zo kom ik erachter dat goeie koffie niet bestaat. Althans niet op de manier waarop ik dacht dat goeie koffie bestond. Ben ik op zoek naar goeie koffie, dan ben ik in de meeste gevallen niet op zoek naar daadwerkelijk kwalitatief goeie koffie. Ik ben op zoek naar koffie die me aan thuis doet denken.

“Ik heb een tijd lang de slechte gewoonte gehad om, bij gebrek aan een koffiezetapparaat, alle dagen oploskoffie te drinken. Omdat ik mij in het huis waar ik toen verbleef thuis voelde, ben ik die oploskoffie gaan associëren met een thuisgevoel. Tot mijn schaamte moet ik nu bekennen dat goeie koffie voor mij oploskoffie is. Al proef ik absoluut het kwalitatieve verschil tussen oploskoffie en de koffie van de Koffie Queen, toch houden mijn emotionele papillen me voor dat oploskoffie heerlijke koffie is. En dat zal pas veranderen wanneer ik in mijn nieuwe huis zo lang mijn inmiddels vers gezette koffie heb gedronken dat ik het thuisgevoel dat ik bij oploskoffie ervoer, heb vervangen door de ervaring van verse koffie in een net zo goed of beter huis.

“Tijdens dit festival verblijf ik tien dagen in een hotel. Voordat ik naar Oostende vertrok dacht ik dat hotelkamers ideale schrijfkamers zouden zijn, juist omdat ze gemaakt zijn om je zoveel mogelijk aan thuis te doen laten denken. Mijn thuis lijkt echter in zijn geheel niet op een hotelkamer. Ik moest dus op zoek naar een ander thuis. Een werkthuis. Een schrijfthuis.

“Middenin het festivalhart ligt het stationsgebouw van de NMBS, waar zich op de begane grond, en in een aantal kamers boven, de organisatie van het festival bevindt. Voor de rest staat het gebouw leeg. Mocht dit gebouw in een verre toekomst de benen nemen en zich op een heuvel

buiten de stad zetten, dan zal ik het ‘paleis’ gaan noemen. Voor nu is het een treurig pand, met eindeloos veel statige, vervallen kamers, omgeploegde badruimtes met uitzicht op zee, links een lege wodkaflles, rechts een dode merel. Maar dit alles wel gesitueerd in dat perfecte licht waar ik naar op zoek was voor in mijn nieuwe thuis.

“Mijn nieuwe thuis is een junkenhol. Een stofnest. De muren houden elkaar staand, het plafond wil alleen nog maar slapen gaan. Maar dat licht. Dat licht.

“Een schrijver heeft weinig nodig om te kunnen schrijven, zodra hij denkt dat hij zijn thuis gevonden heeft. Als een onbekend eczeem een feestje gaat bouwen op mijn huid, zal ik op zoek gaan naar een ander, maar voor die tijd: wees welkom.”

WWW.SCHRIJVERSPODIUM.BE

TELEX

Op vrijdag 6/08 is er een marathonvoorstelling van de Bobby Baxter trilogie! Voor wie het hele Bobby Baxter plaatje wil: Thomas Dudkiewicz brengt de 3 episodes na elkaar ten berde:

16u: Bobby Baxter 1 (Nomaden 2)
16u45: Bobby Baxter 2 (Nomaden 2)
17u30: Bobby Baxter 3 (Nomaden 3)

Geheel in de stijl van de Nomaden op deze TAZ editie én een onvervalste marathonzitting wordt er gezorgd voor een hapje en een drankje.

Vandaag in het Familiepark:

12u30 M arc Breban (lezen)
14u30 Els Olaerts (lezen)
17u Bart Maris (muziek)

Vanavond op Café Koer vanaf 21u30: CNN feat. Rival en Soulfinger; en vanaf 23u Don Bigg, dé pionier van Marokkaanse rap en grootste ster van Marokko.Zelfs Al Jazeera komt het concert filmen!

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Tina Ameel, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW,
JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE #8

THEATERAANZEE.BE DONDERDAG 05/08/2010

INTERVIEW

MAUD UYTTERSROT & SEBASTIEN DEWAELE

Komt dat zien, komt dat zien: Alles loopt op Rolletjes!

Als je hen bezig ziet in het vuilgebekte Preuteleute of het punkrockcollectief De Nieuweirds zou je er je kinderen niet aan toevertrouwen. Toch hebben acteurs Mout Uyttersprot en Sébastien Dewaele ook een, euh, *soft side*. In het Leopoldpark bestieren ze op uitbundige wijze het meeting point van het Familiepark. Bovendien zorgen de twee jonge blonde goden met de familievoorstellingen *Hotel Avalanche* en *De Baardvrouw* voor onzin op hoog niveau.

Jullie maken diverse projecten samen. Wat bindt jullie?

Sébastien Dewaele: “Tja, we zijn zo’n beetje *soulbuddy’s*, hé. Samen afgestudeerd aan het conservatorium van Gent en we delen dezelfde droge humor: gaande van Monty Python tot Urbanus. En we smijten ons graag.”
Mout Uyttersprot: “Die humor is min of meer dezelfde maar verschilt ook een klein beetje, anders zou het tussen ons niet interessant blijven. Binnen eenzelfde idee leggen we andere komische accenten, zodat de een de ander aanvult.”

Jullie voorstellingen dragen altijd dat tikkeltje absurditeit in zich. Waar andere mensen stoppen, aan de grenzen van de goede smaak bijvoorbeeld, gaan jullie verder.

Dewaele: “Dat klopt, maar voor families blijft het bij dat kleine beetje. We gaan nooit echt te ver. De humor van *Hotel Avalanche* is niet die van Preuteleute: het gaat niet over tetten en foefen hé. In de familievoorstellingen gaat het meer om slapstick of situatiewumor, maar die is daarom niet braver dan onze verbale grappen.”
Uyttersprot: “Het blijft ‘kinderen toegelaten’. Soms werken we op twee niveaus, zodat ook de ouders kunnen lachen.”

Vaak stoelt een komisch duo op contrastwerking, denk maar aan de dikke en de dunne. Hoe zit dat bij jullie?

Dewaele: “Bij ons is het de slimme en de domme. Waarbij het duidelijk is wie de slimme is. (*lacht*) Neen, die rol wisselt eigenlijk vlot. In *Hotel Avalanche* ben ik wat meer de aangever en speelt Mout de typetjes, in *De Baardvrouw* zijn we beurtelings de slimme en de domme. Wij kennen

elkaar zo goed dat alles mogelijk is.”
Uyttersprot: “We kennen elkaar zo goed dat we ons soms in onze eigen grappen verliezen zodat we op den duur voor onszelf spelen. Plots voel je dan dat je je publiek kwijt bent. Dan is het even terugschakelen.”

Bedenken jullie je projecten samen?

Uyttersprot: “Ik denk dat we een ander profiel hebben. Sébastien is een echte theatermens: hij schrijft en regisseert, het is meer zijn ambitie om echt theater te maken. Ik hou ervan om met de mensen bezig te zijn – presenteren op buurthappenings, workshops geven, sociaal artistieke projecten. Het is Sébastien zijn stiel om iets te bedenken, die van mij om mensen te enthousiasmeren.”

Waar gaan Hotel Avalanche en De Baardvrouw over?

Dewaele: “*Hotel Avalanche* is een voorstelling met een plot, die zich netjes ontwikkelt naar een climax. Er passeren enorm veel personages, die wij allemaal incarneren. De wisseling gebeurt razendsnel, maar op het einde valt alles in z’n plooi. Het is grappig: we hebben al gemerkt dat kinderen van zeven, acht jaar het spel snel meehebben. Jongere kinderen en ouders blijven voor raadsels staan.”
Uyttersprot: “*De Baardvrouw* is echt straattheater. We lokken het publiek: ‘Komt dat zien: echte vrouw, echte baard!’ En dan gebeurt er van alles. Het kan vijf minuten duren of een half uur, afhankelijk van het publiek. Het is slapstick van het begin tot het einde. Heerlijk.” [EC]

WWW.ALLESLOOPTOPROLLETJES.BE

NOMADEN 1

BEGIN VERDER IN HET NOORDOOSTEN LICHT BEWOLKING - FREEK VIELEN

In het kleine, snikhete zaaltje in dienstencentrum De Boeie sluit Freek Vielen nadrukkelijk de gordijnen, als voor een executie. Wijze van terechtstelling: een woordensalvo. Vielens geëngageerde monoloog – ergens tussen stand-up en cabaret – slaat en zalft het publiek maar gelukkig ook zichzelf. Wellicht daarom dat zijn oproep tot Actie! Actie! Actie! zo verfrissend in de oren klinkt.

Vielen vertrekt bij het begin: zichzelf, en hoe hij zich als jonge, zoekende mens tot de grote wereld verhoudt. De vraag van de joods-Franse filosoof Lévinas (onthoud die naam, hij komt nog van pas) ‘Hoe kan ik leven zoals ik leef en toch niet schuldig zijn tegenover de Ander’ staat centraal. De tekst maakt grote lussen. Vertrekkend van het kleine anekdotische van zijn eigen zoektocht verwijdt Vielen de blik tot de grote geschiedenis die zich afspeelt in NY en Bagdad, om daarna terug te keren naar het kleine (en grootse) van de liefde. Regelmatig betreft hij het linkse, weldenkende cultuurpubliek in zijn zoektocht. Want wat doen wij? Wat met ons onvermogen tot Actie!? Vielen stelt ons ironisch gerust: on est entre nous en elke weldenkende linkse cultuurmens doet al flink zijn best. En dus mogen we even genieten. We zitten in het theater, we hoeven even geen rekening te houden met de buitenwereld. Als er écht iets belangrijks zou gebeuren in de buitenwereld, zal Vielen ons dat melden. Wat belangrijk genoeg is om de veilige luchtbel van het theater binnen te breken, is uiteraard de vraag. Natuurlijk beoogt Vielen met dat geruystellende discours een schuldinductie, maar door de onmacht van zijn eigen generatie te delen met die van ons weet hij dat vervelende vingertje te vermijden. Met de intelligente tekst en weloverwogen spel geeft hij bovendien blijk van een groot vakmanschap. Zijn integere discours ontroert – maar of het ons ook in Actie! Actie! Actie! brengt??

ART AARTELOPEN

Het fijne aan de Nomaden is dat je soms van het ene uiterste in het andere belandt. Er viel wellicht niks te bedenken dat meer tegengesteld was aan het geëngageerde discours van Freek Vielen dan de woordloze performance Art’Aartelopen van Bas Maassen en Stefan Jakiela. Dat is geen verwijt – ook het esthetische heeft haar plaats. En esthetisch is deze Art’Aartelopen wel. Twee ronddolende groene beren bezetten met hun hele hebben en houden de white cube van het Oostendse Mu-Zee. Ze gaan aan de slag met ladder en tafelpoten in een poging de ruimte te voorzien van kunst en zo een spoor van zichzelf te archiveren. Een van de groene wezens plast alvast het territorium netjes af. Na verschillende pogingen tot kunstconstructies besluiten ze toch maar te gaan voor een huiselijk kunstwerk: een tafel en twee stoelen. De museumruimte als huiskamer. Er wordt gegeten, de hond wordt gevoederd en later kijkt het duo hand in hand naar de ondergaande zon. Wie begrijpt de logica der beren? Maassen en Jakiela maken mooie en grappige beelden, maar reiken weinig sleutels aan om hun werk te interpreteren. Dat is bij andere voorbeelden van dit soort objectentheater, zoals Miet Warlop of Simon Allemeersch, toch anders. Wanneer de beren verder trekken en de hele inboedel meenemen, blijven we achter met een glimlach. Meer niet.

COLLECTIF RAMDAM - BUZZ AND TUPPERWARE

Drie Franstalige jongens van het Luikse conservatorium hebben zich verenigd in het Collectief Ramdam. In hun zoektocht naar alternatieve theatervormen zijn ze gestoot op de onontgonnen mogelijkheden van nieuwe media als YouTube en Facebook. Hun plan is strak: naar analogie met de on-demand-marketing zullen ze de potentiële theaterklant bedienen met theater op maat. Het idee is eenvoudig: het collectief creëert buzz rond filmpjes YouTube en komt die filmpjes vervolgens live bij je thuis re-enacten – want ja, het zijn toch acteurs meneer. Met het concept, in koddig Nederlands gebracht, levert Ramdam een scherpe kritiek op de aanstormende commercialisering van het kunstenlandschap. Alleen heeft de live performance – hoe ironisch – te weinig body tegenover de hilarische buzzfilmpjes die het trio toont. Dit is metatheater dat blijft steken in het idee en live op scène de theatrale kracht mist om te overtuigen. Daardoor zet Collectif Ramdam meer aan tot lachen dan tot nadenken. (EC)

SONGTEXT - DANDY DAVY

Dandy Davy, leverancier van permanent onaffe lo-fi liedjes in de trent van Adam Green en Stephen Malkmus, koos voor een eigen nummer: ‘Old piece of fruit’. “Zo voelde ik me en omschreef ik mezelf tegen vrienden, toen het een jaar of drie geleden slecht met me ging: een rot stuk fruit. De mooiste zin vind ik zelf ‘See me glittering (...) like an old piece of fruit’, omwille van de tegenstelling – het klopt eigenlijk niet. Jezelf zo omschrijven is niet flatterend, maar daar hou ik net van. De liedjes van Daniel Johnston zijn zo mooi omdat ze zo onvoorwaardelijk eerlijk zijn.”

Old piece of fruit

A hope not far away from here
An old dude with a glass of beer

Before I change to dust

I disappear

Watch me in the movie of Coppola

Watch me, see me glittering

I feel like an old piece of fruit

A pattern that lost its soul

I dig a brand new hole

Before I change to dust

I disappear

Watch me in the sketch of phantasies

Watch me, see me glittering

I feel like an old piece of fruit

La la la la...

A couple of lesbians sucking dicks

Leaving home with orange kicks

Before I change to dust

I disappear

Watch me in the movie of Scorsese

Watch me, see me glittering

I feel like an old piece of fruit

La la la la...

VANDAAG OM 11U30 - FORT NAPOLEON
EN 17U00 - CLUB TERMINUS

LUNCH & PUNCH #3

EEN KANTTEKENING

Het is eigen aan onze tijd, zo blijkt na de derde Lunch & Punch, georganiseerd door *rekto:verso*, om bestaande spanningsvelden tot in het oneindige te benoemen. Driemaal is een tweespalt ter tafel gekomen die inherent is aan het theater van vandaag: de verhouding van theater tot de werkelijkheid, van het persoonlijke blikveld van de maker tot zijn maatschappelijke context, en van repertoire tot nieuw materiaal.

Het theater van vandaag heeft het inderdaad moeilijk met deze Grote Woorden. Het moeilijk hebben met Grote Woorden is eigen aan onze tijd. Maar in het zoeken naar een antwoord op deze problematiek beginnen we in herhaling te vallen.

Vol overtuiging en zelfs zonder tegenspraak werd er gisteren gezegd dat er geen gevestigde waarden meer zijn waartegen makers van vandaag moeten rebelleren. Ik geloof dat het tegendeel waar is en dat we ons in een tijdsscharnier bevinden waarin oude bewegingen radicaal tegenover nieuwe komen te staan. Mij valt op hoe wijd er een kloof gaapt tussen het gevestigde en het nieuwe theaterwerk dat op deze editie van TAZ staat.

In een poging de nostalgie naar vroeger te verklaren, werd er ook gezegd dat het publiek het er moeilijk mee heeft dat het nu voor elke voorstelling op zoek moet naar een nieuwe sleutel om de gebruikte codes te ontcijferen. Ik geloof dat dit naast de kwestie is en dat het juist zaak is te stoppen met zoeken naar sleutels, en veeleer onder de indruk te geraken van de uniciteit van elke code op zich.

Het is eigen aan onze tijd dat makers de bestaande én hun eigen theatrale codes telkens opnieuw heruitvinden, en óók dat we dat nog niet kunnen aanvaarden, en nog te veel een zekere trouw aan een aantal bestaande codes verwachten.

Makers lijken er vandaag naar op zoek een heel eigen vormtaal te ontwikkelen die in niets lijkt op die van een ander. Dat lijkt een hyperindividuele mentaliteit, maar het is in dat verlangen een eigen code te ontwerpen, dat makers zich verenigen in een collectief idee. Voor het publiek zal het zaak zijn het verlangen naar eenduidige codes los te laten.

Dit is slechts een aanzet, zoals de drie debatten van *rekto:verso* dat geweest zijn. Laten we tijd maken om dieper te graven. [TA]

3,5

Zoveel kilogram komt een student van een universiteit of hogeschool gemiddeld bij tijdens zijn (of haar) eerste jaar. Dat blijkt uit een onderzoek van de UGent. Belangrijkste reden is het gebrek aan beweging. Het bij velen gewijzigde eetpatroon leest minder fruit en groente, meer junkfood speelt verrassend genoeg niet zo'n grote rol. Evenmin is er een groot verschil tussen kotstudenten en studenten die nog thuis wonen. In het laatste jaar secundair onderwijs bewegen jongeren gemiddeld 698 minuten, in het eerste jaar op kot bedraagt dat nog 358 minuten. Hoe de eerstejaars aan het conservatorium of aan een dramaopleiding scoren, is niet bekend. Waarnemers spreken van in festivaltermen artistieke lovehandles op onverwachte locaties.

NOMADEN 5

YARD SALE AFDELING KLEINKUNST VAN HET KONINKLIJK CONSERVATORIUM ANTWERPEN

De afdeling Kleinkunst zendt z’n zonen en dochters uit. In een donkere loods staat, ligt en hangt een divers arsenaal aan instrumenten: percussie-instrumenten, gitaren, elektronica. Overal hangen prijskaartjes aan. Zeven performers bezetten in knalgele vissersjekkens het podium. De groep gedraagt zich een beetje als een jazzensemble: om beurten treedt een lid naar voren om een lied aan te vatten: een crooner, een spiritual, een rapsong, een levenslied. De jongens en meisjes van het Conservatorium kunnen er wat van, zoveel is duidelijk. Toch vragen we ons na een tijdje af wat de zin is van deze opeenvolging van nummertjes. Op basis van welk concept zijn deze toch wel zeer uiteenlopende liedjes gekozen, behalve dat ze hun vertolkers de mogelijkheid bieden om uit te pakken met hun niet geringe zangkunsten? Wat willen deze jonge mensen vertellen? “Ik representeer mijn generatie niet”, spuwt de stoere rapmeid, maar als zij dat niet doet, wie dan wel? Als theater een gemeenschapsgebeuren is, dan is het opentrekken van dit blik individuele kunstjes een gemiste kans tot communicatie. Op deze *Yard Sale* kopen wij toch maar niet. De waar weegt te licht.

CREATIE 2010 MICHIEL VANDEVELDE

Zeiden we niet dat Lévinas terugkwam? De strafste performance van alle Nomaden kwam van P.A.R.T.S.-discipel Michiel Vandevelde, verrassend genoeg een bleke, schuwe jongeman met op het eerste gezicht weinig podiumprésence. Al op de bus waarschuwt de jonge maker ons voor een ontgoocheling: de voorstelling die hij oorspronkelijk zou maken met dans, muziek en theater zal niet doorgaan. In de loop van het werkproces is Vandevelde er immers achter gekomen dat wat hij wilde maken gewoon niet relevant was. Exit dans, muziek en theater. Enter een *lecture performance* waarin de schuchtere jongeman ons aan de hand van drie filmpjes uitlegt wat hem drijft – in de hoop dat het ook ons zal drijven. In het prachtige Duinenkerkje in Mariakerke kijken we met zelfgebakken cake gezellig naar de filmpjes. Ook Vandevelde vertrekt van Lévinas’ vraag: “Dood ik de ander niet door m’n wijze van bestaan?”. Hoe kan ik een verhouding tot de wereld opbouwen waarin ik dat zo weinig mogelijk doe? Vandevelde heeft besloten dat theater iets moet geven, maar wat is er relevant om te geven, welk soort theater kan iets toevoegen? De conclusie is dat theater moet zoeken naar alternatieven, dat het een voorstel moet doen. Een voorstel dat energie genereert.

Tot zover het discours, dat we eerder en in verschillende varianten gehoord hebben. Dan volgt, vrij onverwacht, toch nog de Actie! Actie! Actie!. Vandevelde neemt ons mee naar de dijk, waar hij een koortsige gloed in de ogen krijgt en zich ontpopt tot een heuse sjamaan. In een bezwerend ritueel van aantrekken en afstoten brengt hij de groep – grotendeels – in beweging. Theater naar de openbare ruimte brengen is voor Vandevelde een noodzakelijke voorwaarde voor haar relevantie. Er wordt op de dijk gerend, gezongen, gedanst. Sommige mensen komen langzaam los, anderen haken af. Ironie van de bittere realiteit: het duurt geen vijf minuten voor een boze buurtbewoner komt vragen of we dat lawaai alsjeblieft ergens anders kunnen gaan maken. Theater dat energie genereert wordt niet overal even hard geapprecieerd. Vandevelde laat het niet aan z’n hart komen en neemt ons mee naar het strand. Hij beproeft onze wil om in de gemeenschap mee/op te gaan tot aan de grens met het onbehagen. Steeds meer mensen haken af. Weinige overblijvers voltrekken het slotritueel. Maar zij die het doen, beleven magische ogenblikken. Vandevelde brengt, o zeldzaamheid onder de theatermakers, zijn theorie in praktijk en maakt van theater weer kunst van en voor de gemeenschap. (EC)

NOMADEN 2

CELEBRATION - XAVIER FONTAINE & HENDRIK WILLEKENS

Wanneer we naar theater gaan hebben we, of toch de meesten onder ons, bepaalde verwachtingen. Zelfs als we zeggen dat we open staan voor de meest experimentele dingen, de verwachtingen blijven. Verschillende makers in het Nomadenparcours durven hier aan tornen. Onder hen ook Xavier Fontaine en Hendrik Willekens met hun voorstelling *Celebration*.

Voorstelling, of moet ik zeggen: onderzoek, een uitgepuurde observatie van het menselijk lichaam. Nadat ze elk van ons persoonlijk begroet hebben met een stevige handdruk, zetten ze achteraan een ritme in dat Hendrik doorheen de voorstelling zal aanhouden en waarmee hij niet alleen het geheel stuwt maar ook een hypnotiserende strakheid verleent. Terwijl hij, als spelverdeler, hiermee een duidelijke aanwezigheid van tijd oproept, gaat Xavier met zijn uitvergrote mimiek de relatie met dit abstracte gegeven aan. Hij rekt, daagt uit, ondergaat. Dit onderzoeken van onderlinge verhoudingen wordt een stap verder genomen in de relatie met het publiek waarbij het abstracte en het persoonlijke tegenover elkaar geplaatst worden maar nooit radicaal met elkaar breken. Subtiel blijven de twee uitersten met elkaar in contact: de, willekeurig gekozen, vader van Xavier die in de zaal zit, de subtiële knipogen tijdens zijn abstracte grimassen.

Radicaal en met veel gevoel voor humor gaan Xavier en Hendrik terug naar de basis. Twee mannen op de vloer met enkel dat lichaam en de vraag ‘wat doe je met dat lichaam’ maar ook, ‘wat doe je met het publiek dat naar dit lichaam kijkt’. De eerlijkheid en zelfzekerheid waarmee ze ons uitdagen om mee te gaan in deze vraagstellingen en dit feest van het lichaam met ons delen, maakt van *Celebration* een fascinerende voorstelling die nieuwsgierig maakt naar meer. (CVC)

NOMADEN 3

ONE - XAVIER FONTAINE

In zijn solo *One* zet Xavier Fontaine dit onderzoek verder. Deze keer gebaseerd op de performance *TRIP* van het collectief White Horse dat hierin de thema’s fanatisme en hysterie onder de loop neemt. In een afgebakende ruimte op de zeedijk, een zelfverzonnen arena, loopt hij met opengesperde mond – een bevroren maar constante schreeuw – herhaaldelijk rondjes. De nauwgezette bewegingen refereren in al hun herkenbaarheid, en in combinatie met de dreunende soundscape op de achtergrond, aan kolossale massaevenementen waar de mens in al zijn uitzinnigheid tot een onherkenbaar maar gigantisch lichaam verwordt. Xavier weet dit nog duidelijker te schetsen door zijn bewegingen te laten dialogeren met de tijd. De anders zo impulsieve en ongecontroleerde, massabeweging wordt repetitief vertraagd tot een analytische abstrahering. Door middel van kleine variaties laat hij deze frasen organisch in elkaar vloeien en drijft hij, met onstuitbare intensiteit het ritme op. Hierbij legt hij moeiteloos, met één enkel lichaam, de link met de grootsheid en de kracht van het massale lichaam.

FRREE DOM ACT - HENDRIK WILLEKENS

Hendrik Willekens, net als Xavier Fontaine afkomstig van de Mime Opleiding in Amsterdam, toont ons zijn solo *Frree Dom Act*. Opgevat als rockconcert geeft Hendrik ons in een schimmige jazzclub zijn onversneden mening over de wereld. Met zijn slagzinnen, alomtegenwoordig op menig graffitimuur, weet hij teksten op te bouwen die de betekenisloosheid en het sloganeske ervan onderstrepen; *Europe is boring, We will all go down together*, het zijn er maar enkele. Hij spuwt ze recht in ons gezicht en doet dit met zoveel overtuiging en dramatiek dat de humor-niet zichtbaar op de zwijgende muur-onvermijdelijk binnensluipt. Aan de hand van enkele platitudes maakt hij een hele wereld die hij rauw en agressief in het publiek slingert en die zich vermomd als songteksten vastbijten in ons hoofd. Een rijzige gestalte die ons, sluipend door de mist, de postmoderne boodschap brengt; een dreigende figuur die ons sec onze eigen oneliners opnieuw toewerpt. Wie geen geschikte vorm weet te vinden voor zoveel banaliteit geraakt hier niet mee weg, maar Hendrik doet het met gemak. (CVC)

NOMADEN 2 EN 3

BOBBY BAXTER - THOMAS DUDKIEWICZ

Ook Thomas Dudkiewicz heeft niet veel nodig om ons mee te nemen op zijn macabere trip. Een acteur en een verhaal zijn, als het goed gebracht is, al genoeg om onze verbeelding aan het werk te zetten. En het is goed gebracht. Net als bij het lezen van een goed boek, zien we bij de vertolking van Thomas een heuse film aan onze ogen voorbijtrekken en hangen we collectief en geamuseerd aan zijn lippen.

Naar het voorbeeld van het gekende klassieke horrorgenre, denk aan Edgar Allan Poe, doet hij in drie episoden het leven van Bobby Baxter uit de doeken. In Nomaden 2 zien we afwisselend *Bobby Baxter beats a beast* en *Bobby Baxter brakes break*. In Nomaden 3 *Bobby Baxter meets his maker*. Achtereenvolgens neemt hij ons mee naar The Middle of Nowhere en naar Hamstraden, een klein dorpje in Zweden waar de gruwel lustig botviert. Wat Thomas echter toevoegt aan dit soort van aloude verhalen is een flinke dosis absurdisme en zwarte humor.

Met niks meer dan zijn uitstraling en de nodige overdrijving en precisie in het brengen van zijn tekst, weet hij een sfeer te creëren die behoorlijk onbehaaglijk aanvoelt. Wie ooit de Britse serie *The League of Gentlemen* heeft gezien, kan zich daar wel iets bij voorstellen. Dit verhaal is klassiek in vorm en inhoud maar presenteert niks op een gouden schoteltje, er wordt niks uitgebeeld. Bobby Baxter wordt gecreëerd op scène maar komt pas tot leven in de zaal waardoor de levensvatbaarheid van Thomas zijn personage afhankelijk wordt van onze eigen, individuele verbeelding.

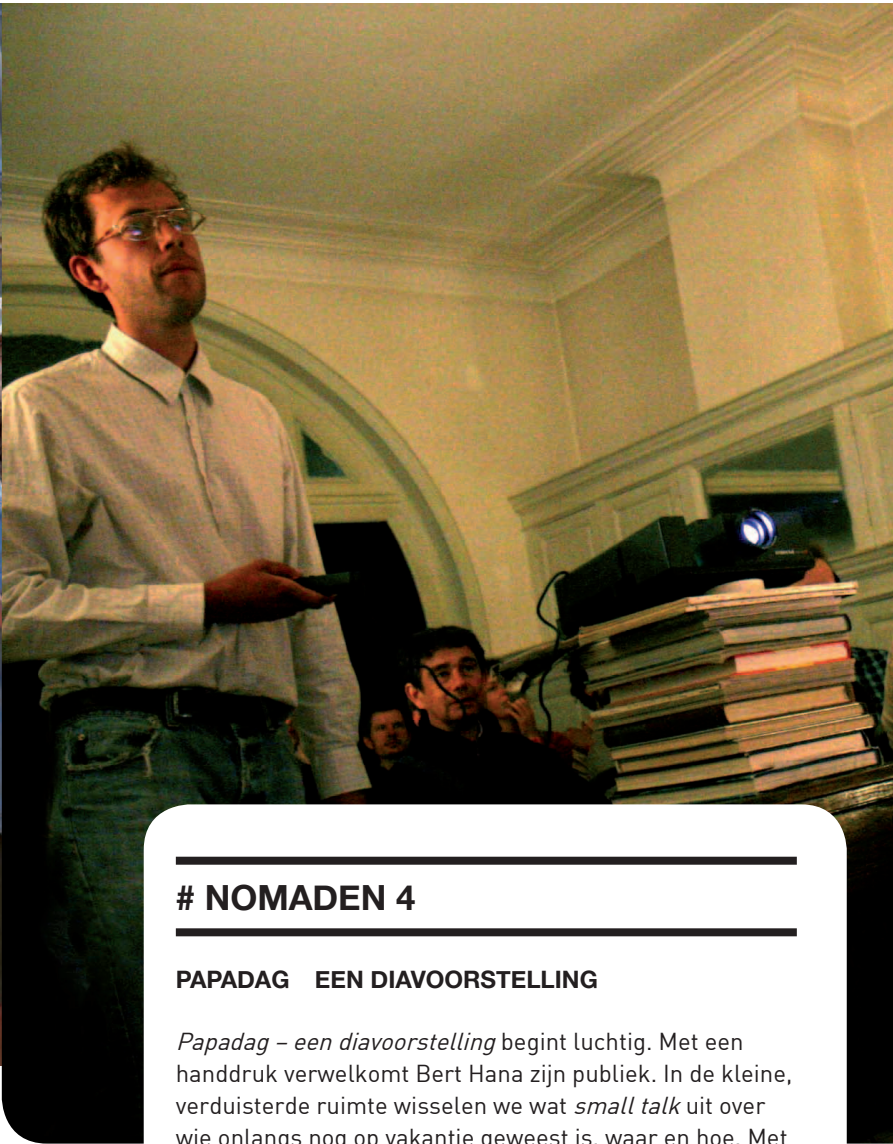

EEN KORTE UITLEG OVER MIJN KUNSTENAARSPRAKTIJK IN KLEUR EN VORM/ ZES NIEUWE MOGELIJKHEDEN VOOR EEN SCULPTUUR - HEDWIG HOUBEN

Hedwig Houben is tweemaal aanwezig in de nomaden. In nomaden twee brengt ze de lezing *Een korte uitleg over mijn kunstenaarspraktijk in kleur en vorm*, in de derde route *Zes nieuwe mogelijkheden voor een sculptuur*. Inderdaad, Hedwig Houben heeft niks met performance of theater te maken maar is beeldend kunstenaar en studeert momenteel aan het HISK te Gent. Waar ze met haar eerste lezing inhoudelijk origineel uit de hoek komt en ons op een ontwapenende en oprechte manier een inkijk geeft in haar werkwijze, gaat ze met haar tweede lezing eventjes uit de bocht. Wel weet ze in beide routes een rustpunt te creëren waardoor ze het publiek de kans geeft zich even op te laden.

Licht onwennig vertelt ze in haar eerste lezing over de vijf basisvormen: de bol, kegel, cilinder, piramide en kubus. Zij staan symbool voor de verschillende emoties die bij een creatieproces komen kijken en hoe deze zich ten opzichte van elkaar verhouden. Sommigen zijn vrouwelijk, anderen mannelijk, het impulsieve moet afgewogen worden met het doordachte. Maar hoe ver sommige eigenschappen soms van elkaar verwijderd zijn, toch vullen ze elkaar aan en moeten ze elkaar in evenwicht zien te houden. Te midden van de schilderijen in het Mu-zee-um, waar we als bezoeker normaal enkel het resultaat te zien krijgen, stelt Hedwig Houben ons haar werkproces voor. Via het abstracte naar het concrete gaan, het is verfrissend de kunst eens langs de andere kant te benaderen.

Met *Zes nieuwe mogelijkheden voor een sculptuur* wil ze ons de twijfels tonen die bij dat creatieproces komen kijken. Ook hier vertelt ze, deze keer in hotel Andromeda, op haar onschuldige manier over de problemen die ze heeft met een sculptuur maar naar het einde van haar verhaal toe, kiest ze ervoor haar relaas met schriele, zangerige stem verder te zetten. Een vreemde keuze die niet helemaal te plaatsen valt en de soberheid en eerlijkheid van haar performance - wat de sterkte was - spijtig genoeg afzwakt. (CVC)

NOMADEN 4

PAPADAG EEN DIAVOORSTELLING

Papadag – een *diavoorstelling* begint luchtig. Met een handdruk verwelkomt Bert Hana zijn publiek. In de kleine, verduisterde ruimte wisselen we wat *small talk* uit over wie onlangs nog op vakantie geweest is, waar en hoe. Met een korte aankondiging start Bert dan de diavoorstelling van zijn recente campingvakantie met zijn dochtertje: een reeks met saaie en slecht genomen foto's.

Het effect van de beelden is aanvankelijk komisch. Bert reageert droog op het gegrinnik van het publiek met hier en dat wat ongeïnspireerde commentaar. Dan begint de sfeer te kantelen. De beelden gaan van absurd naar doods en onbehaaglijk. Vaak wazig, veel lege plekken, lange gezichten en stilstaande mensen. De interactie met het publiek valt stil. Quasi onaangekondigd schakelt Bert over op dia's uit zijn kindertijd. Er komen foto's van iets dat lijkt op een gedenkteken voor een klein kind.

Beeld na beeld stapelen de vragen zich op, en vervagen de grenzen tussen fictie en realiteit. Wie van de kinderen op de vakantiefoto's is eigenlijk Berts dochtertje? Waarom komt hij zo vaak alleen in beeld? Waarom die nietszeggende beelden over iets dat hartverwarmend zou moeten zijn? Waarom die familiekiekjes erbij betrekken, en wie is er gestorven toen Bert nog een kind was?

Ook herinnering en heden gaan in elkaar overlopen: zo sterk lijken de mensen, kleuren, sferen op elkaar in de beide fotoreeksen. In de laatste momenten worden alle puzzelstukjes compromisloos uit elkaar gerukt. Wat in Berts hoofd leeft, is soms sterker dan wat zich in zijn leven afspeelt, nu, maar ook vroeger al. *Papadag* is een gedurfd en kwetsbaar aftasten van de soms zo broze scheidslijn tussen droom en werkelijkheid.

ONCE MORE WITH FEELING

Ook aan het begin van *Once more with feeling* wordt het publiek door de dansers Matthew Day en Noha Ramadan welkom geheten. Één keer door Matthew, dan een keer door Noha. Dan nog eens door elk van hen, maar dit keer met gebaren erbij.

Op basis van dit procédé is het eerste deel van de voorstelling opgebouwd. De één voert een beweging uit, die door de ander nagebootst wordt. De korte dansstukjes worden aan elkaar geplakt en hernomen. Zo bedenken de dansers ter plekke een choreografie.

Het proces van het maken zelf wordt blootgelegd. We zien de dansers zoeken naar een vorm, het geraamte voor het werk. Tezelfdertijd zoeken ze, in de herhalingen, naar een intentie, de gedrevenheid waarmee je iets opvoert. Want als maker moet je je werk steeds opnieuw met dezelfde overtuiging kunnen brengen als toen de ideeën voor de eerste keer in je opkwamen.

Dan maken ze zich op voor de “echte” voorstelling. Een blauw lichtsnoer, blauw ondergoed en luide muziek. De bewegingen worden *once more* uitgevoerd, maar dan *with feeling*, passie bijvoorbeeld, of overgave. Maar het zijn holle vormen geworden. We hebben ze vanuit pure spontaniteit en geestdrift zien ontstaan. De invulling die ze nu krijgen, komt geforceerd over.

Zo toont *Once more with feeling* dat het zoeken zelf naar een artistieke taal even interessant is als de vertaling van de ideeën in een voorstelling. Tegelijkertijd wordt duidelijk hoe moeilijk het is om de rijkheid en complexiteit van het artistieke proces in je product te laten voortbestaan.

In de *do-it-yourself* koffiepauze van Annelies Van Hullebusch bakken we samen stap voor stap onze eigen koffiekoek, en zetten we ons eigen kopje koffie of kruidendrank, inclusief de afwas achteraf. Een geslaagd intermezzo tussen deze beide voorstellingen, die elk in hun vreemde intimiteit best zwaar op de hand wegen. (TA)